

Perplexitat econòmica

■ JOAQUIM DEULOFEU AYMAR

Soci-director de Qualitat, Serveis Empresariums, S.L.

www.qualitats.com

Hi ha coses que són incomprensibles i que hem de considerar totalment inacceptables i en vull destacar algunes de recents. La primera: com és possible que des de l'inici de la crisi econòmica a principis del 2007 fins el primer trimestre del 2010, s'hagi incrementat la plantilla dels funcionaris a l'Estat espanyol en un 5%, 150.000 funcionaris més que al 2007, amb plena destrucció d'ocupació a l'empresa privada? O una altra notícia recent: el govern català, que està apunt d'aprovar una emissió de deute públic dirigit a particulars, al mateix temps i de cara a les eleccions, aprova un increment del 9,2% per les subvencions destinades a la campanya electoral, i tot això quan se'ns demana austeritat i sacrifici tant a les famílies com a les empreses. Una tercera notícia prové d'una informació de la Cambra de Comerç de Barcelona denunciant que el govern central deu a Catalunya un total de 1.924 milions d'euros, corresponents al període 2007-2011, que són recursos que haurien d'haver arribat a Catalunya i mai ho han fet. La Cambra reclama que aquesta transferència es porti a terme, altrament s'estarà incomplint el maltractat Estatut. Cal afegir aquí que actualment Catalunya està suportant un dèficit fiscal de quasi el 10,2% del PIB (dades del 2008) que, traduït en valors absoluts, són uns 22.000 milions d'euros. Després de tot això no ens ha d'estranyar, encara que sí indignar, que la Generalitat tingui problemes per fer front als seus deutes, que ja no arribi a finals de mes i, de retruc, tampoc els ajuntaments, la sanitat, l'ensenyament, per no parlar dels proveïdors del sector públic, jardiners, instal·ladors, constructors, fusters, farmàcies, etc.

Aquests són tres exemples -de molts que en podríem donar- que tenen unes causes comunes. El sector públic està totalment desmesurat al nostre país, arribant al màxim del seu nivell d'ineficiència, probablement per culpa d'una falta de lideratge, capacitat de gestió i, en concret, a un excessiu amiguisme, una certa manca d'escrúpols i d'exigència. A la vegada, això queda agreujat a Catalunya per l'enorme dèficit fiscal que s'està assumint. És hora que reaccionem, i cal fer-ho des de diferents àmbits.

Hem de fer front a la crisi amb fermesa, tant des de l'àmbit polític com des de l'empresarial i social. En això estic totalment d'acord amb el què proposa el Cercle Econòmic, és a dir, saber avançar en dues tasques: la primera, una sòlida gestió de l'autogovern orientat al desenvolupament econòmic i social i sustentada en els nostres punts forts en els àmbits dels valors, el talent, la cohesió social i la nostra tradició empresarial; i la segona, la reformulació sense renúncies de l'acord institucional a Espanya, per sortir tots més forts del carreró sense sortida on ens trobem.

Hi ha dues dimensions que són indissociables a Catalunya i a Espanya: l'econòmica i la de l'articulació institucional. Cal, doncs, fer el màxim esforç per coordinar al màxim les actuacions de l'Administració Pública i el teixit empresarial.

Publicat a El Nou 9, divendres 15 d'octubre de 2010